

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV s.r.o.**, se sídlem Brno- Štýřice, Londýnské nám. 853/1, PSČ 639 00, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Praha 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, PSČ 11 801, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve Celní ředitelství Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 18. dubna 2011, č.j. 3662-2/2011-060100-21, t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á .**
- II. **Účastníci n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se vrací soudní poplatek 2.000,--Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 15. června 2011 domáhala přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 1. března 2011, č. j.: 3277-4/2011-066300-032, a toto potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Celní úřad Pardubice rozhodl o zajištění zboží (2 párů dětské obuvi) v provozovně žalobkyně (na adrese OC Kaufland, Bělehradská 677, Pardubice), a to z důvodu porušování práv duševního vlastnictví.

Krajský soud se musel nejdříve zabývat otázkou, zda jsou splněny procesní podmínky, za nichž může ve věci jednat a v této souvislosti se musel zabývat i povahou napadeného rozhodnutí z pohledu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,

-2-

soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl k závěru, že žaloba nemůže být projednána a musí být odmítnuta z následujících důvodů.

Předně třeba konstatovat, že pracovníci Celního úřadu Pardubice provedli kontrolu v provozovně žalobkyně za souběžně existující právní úpravy chránící duševní vlastnictví osob jak v zákoně č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 191/1999 Sb.“), tak v zákoně č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „zákon č. 634/1992 Sb.“). Tato skutečnost se pak prolíná celým správním spisem Celního úřadu Pardubice, počínaje protokolem o kontrole zájmů chráněných zákonem č. 634/1992 Sb. ze dne 1. 3. 2011, č.j.: 3277-3/2011-066300-032 (kontrola byla provedena podle jeho § 23 odst. 6 citovaného zákona) a konče rozhodnutím ze dne 1. března 2011, č. j.: 3277-4/2011-066300-032, o zadržení předmětného zboží. Uvedené rozhodnutí totiž bylo vydáno nejen na základě §§ 5 odst. 2 a 23 odst. 6 zák. č. 634/1992 Sb., ale i podle § 9 odst. 1 a § 33 odst. 6 zák. č. 191/1999 Sb. Tedy byť celní úřad kontrolou zjišťoval dodržování zájmů chráněných zákonem č. 634/1992 Sb., po zjištění zboží, které naplňovalo znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zák. č. 634/1992 Sb. (Za klamavou obchodní praxi se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu^{4b}) v obchodním styku.), rozhodl o jeho zajištění jak podle § 23 odst. 6 zák. č. 634/1992 Sb., tak podle § 9 odst. 1 zák. č. 191/1999 Sb. Předmětem kontroly přitom bylo „Dodržování zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů a v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.“ Z uvedeného je nepochybné, že z hlediska formálního rozhodoval Celní úřad Pardubice o jedné a téže věci (ochrana duševního vlastnictví) podle obou z citovaných zákonů, z hlediska materiálního ale výlučně podle zákona č. 634/1992 Sb., když postup podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. nepřicházel v dané věci v úvahu, když prováděná kontrola neměla a nemohla mít povahu celního dohledu ve smyslu celního zákona.

Z uvedeného krajský soud dovodil, při vědomí souběžných právních úprav na ochranu stejných práv plynoucích z duševního vlastnictví, platných ovšem pro rozdílné situace (pro vnitřní trh nebo prostředí podléhajícímu celnímu dohledu), že by bylo přehnaně formalistické bazírovat na zcela jednoznačné formulaci výroku rozhodnutí Celního úřadu Pardubice. Při shodném zjištění porušení práv plynoucích z duševního vlastnictví, by totiž musely celní orgány přistoupit k zadržení (zajištění) jak podle zákona č. 191/1999 Sb., tak zákona č. 634/1992 Sb.

Dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele provádí celní úřad dozor nad dodržováním povinností stanovených mimo jiné v ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona. V případě zajištění výrobků nebo zboží, které naplňují znaky porušení

zmíněného ustanovení, je celní úřad oprávněn takovéto výrobky nebo zboží zajistit a následně rozhodnout o jejich propadnutí nebo zabrání.

Ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. vymezuje předmět úpravy tohoto zákona, když stanoví, že upravuje podmínky, za nichž jsou celní úřady oprávněny přijímat opatření proti osobám, které vlastní, drží, skladují nebo prodávají zboží, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví na celním území Evropských společenství, jakož i při ochraně vnitřního trhu^{1a)}. Uvedeným odkazem 1a) se přitom rozumí zákon o ochraně spotřebitele. Předmětem úpravy je dále dle odstavce druhého téhož ustanovení i oprávnění celních úřadů zadržet zboží, nařídít jeho zničení, vyřadit zboží z obchodování a jiného nakládání s ním a projednávat přestupky a správní delikty při porušení tohoto zákona.

Uvedené nepřesnosti proto krajský soud posoudil jako nedostatky nemající vliv na faktickou správnost rozhodnutí, které je rozhodnutím o zajištění zboží dle § 23 odst. 6 zák. č. 634/1992 Sb.

Z rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 1. března 2011, č. j.: 3277-4/2011-066300-032, vyplývá, že uvedený celní úřad poté, co dne 1. 3. 2011 provedl kontrolu v provozovně žalobkyně v rámci dozoru dle § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., rozhodl o zajištění předmětného zboží. Rozhodnutí odůvodnil sice kuse, nicméně i tak z něho vyplývá (z výrokové části) důvod zadržení předmětného zboží. Podrobné zdůvodnění daného postupu je pak obsaženo v žalovaném rozhodnutí. V jeho odůvodnění je shrnut skutkový stav věci, žalobcovy odvolací námitky, jakož i stanovisko žalovaného k nim. Je v něm podrobně popsán postup celního orgánu pro případ, dojdou-li jeho pracovníci k závěru, že kontrolované zboží naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. Z odůvodnění rozhodnutí zároveň plyne, že o osudu uvedeného zboží bude konečným způsobem rozhodnuto až v dalším řízení, v němž bude rozhodnuto o odnětí zboží z dispozice žalobkyně, jestliže se potvrdí důvody rozhodné pro zajištění předmětného zboží, nebo naopak o vrácení zboží.

Dále musel krajský soud vyřešit otázku, zda žalované rozhodnutí není rozhodnutím předběžné povahy, když ta jsou z přezkumu vyloučena. Povahou rozhodnutí předběžné povahy se zabýval již i Nejvyšší správní soud mimo jiné v rozsudku rozšířeného senátu čj. 2 Afs 186/2006-54 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém určil obecný test, pomocí něhož je možné určit, zda je to které rozhodnutí rozhodnutím předběžné povahy, jehož soudní přezkum je vyloučen či nikoli. V něm vzal v úvahu i požadavky na aplikaci výluky, které vyplývají zejména z judikatury Ústavního soudu. Těmi jsou nutnost následného „konečného“ rozhodnutí přezkoumatelného soudně, které v sobě věcně zahrnuje i rozhodnutí předběžné, a dále zajištění včasnosti a účinnosti soudní ochrany. Nejvyšší správní soud stanovil tři podmínky (časovou, věcnou a osobní), které musí být kumulativně splněny, aby rozhodnutí, jehož účelem je zajištění výkonu budoucího konečného rozhodnutí ve věci samé nebo mezitímní úprava poměrů účastníků, mohlo být rozhodnutím

předběžné povahy, na něž dopadá výluka uvedená v [§ 70 písm. b\) s. ř. s.](#) Časová podmínka souvisí s dočasným charakterem rozhodnutí předběžné povahy, tj. musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok. Toto konečné rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Rozhodnutí předběžné povahy musí být vydáno v rámci již zahájeného řízení před správním orgánem, v němž bude následně vydáno rozhodnutí konečné. V tomto případě je „dočasnost“ předběžného rozhodnutí zajištěna tím, že jednotlivec se může soudně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Podmínku věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným Nejvyšší správní soud definoval tak, že rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímne upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. Osobní podmínka znamená, že rozhodnutí konečné musí být adresováno (mimo jiné i) stejné osobě jako rozhodnutí předběžné.

Krajský soud aplikoval uvedené závěry na daný posuzovaný případ, tj. provedl shora popsany test rozhodnutí, a dospěl k závěru, že všechny tři Nejvyšším správním soudem stanovené podmínky jsou splněny. Celní orgány totiž rozhodly dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění výrobků žalobkyně, v rozhodnutích je uveden důvod, pro který byly výrobky zajištěny, jakož i upozornění, že může být uloženo jejich propadnutí nebo rozhodnuto o zabrání, jestliže se důvody rozhodné pro zajištění prokáží. I když jde nepochybně o rozhodnutí, které postihlo žalobkyni na dispozici s jejím majetkem, děje se tak dočasně, tj. do doby, než je rozhodnuto o propadnutí nebo zabrání zajištěných výrobků nebo zrušeno rozhodnutí o jejich zajištění, když by se důvody zajištění nepotvrdily.

Krajskému soudu je přitom z úřední činnosti známo, že rozhodnutím Celního úřadu Pardubice ze dne 7. 7. 2011, č.j. 9442/2011-066300-021, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 13. září 2011, č.j. 8852-2/2011-060100-21, bylo rozhodnuto o „konečném“ propadnutí předmětných výrobků a žalobkyni uložena pokuta. Časová i věcná podmínka je tedy zřejmá, krajský soud ověřil i podmínku osobní, tj. že jak rozhodnutí předběžné, tak konečné, bylo adresováno žalobkyni.

Svou povahou bylo proto rozhodnutí celního úřadu o zajištění výrobků rozhodnutím pouze předběžným, které nepředurčovalo definitivní rozhodnutí o právech a povinnostech žalobkyně a jako takové ani nepodléhá soudnímu přezkumu. Na této skutečnosti nemohly žalobní námitky cokoliv změnit.

Krajský soud uzavírá, že zajištění výrobků dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele má předběžnou povahu, a proto je ze soudního přezkoumání vyloučeno v souladu s ustanovením § 70 písm. b) s. ř. s. Žaloba, v níž se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle s. ř. s. vyloučeno, je nepřípustná (ustanovení § 68 písm. e/ s. ř. s.), a krajský soud proto v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl.

-5-

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Protože byla žaloba před prvním jednáním odmítnuta, vrací krajský soud žalobkyni podle výroku III. zaplacený soudní poplatek ze žaloby ve výši 2.000,--Kč (viz § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., soudních poplatcích, v platném znění).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. března 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu